



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: V.H.**, Ev. č. L010557, nar. ..., st. přísl. Ukrajina, t. č. v X, *zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem, se sídlem Podbořany, Masarykovo nám. 14,* proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2017, č. j. OAM-148/LE-LE05-LE26-PS-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Rudolfu Postlovi, se přiznává odměna ve výši 7.284,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce předal dne 18.10.2017 k poštovní přepravě blanketní **žalobu** proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 18.1.2018, a požádal o ustanovení Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem, aby tento mohl poskytnout účinnou ochranu žalobcovým právům.

Soud žalobci vzhledem k jeho aktuálnímu místu pobytu zástupcem ustanovil JUDr. Rudolfa Postla, advokáta, který zastoupení plnohodnotně převzal. Ustanovený zástupce v **doplnění žaloby** ze dne 15.11.2017 namítal, že žalobce měl být před zahájením svého výsledku poučen o tom, že může požádat o přítomnost právního zástupce. Mělo mu být umožněno, aby si mohl právního zástupce zajistit, a měl být poučen i o tom, že může příp. požádat o ustanovení právního zástupce. O tom však nebyl poučen. Žalobce nemá sebemenší představu o českém právu a není schopen sám bránit svá práva. To muselo být vyslyšajícím nepochybně zřejmé.

Žalobce měl za to, že pokud by se mohl poradit před výsledkem s právním zástupcem, uvedl by již při prvním výsledku všechny okolnosti, proč se v České republice (*dále jen „ČR“*) nachází. Protože se poradit nemohl, spoléhal se při své neznalosti českého práva pouze na svůj bezprostřední dojem z chování vyslyšajícího, které ze subjektivních pocitů žalobce vyznívalo tak, že jde pouze o formalitu a že tento výsledek nebude mít pro žalobce žádné negativní důsledky, pokud bude vypovídat tak, jak vypovídal. Navíc žalobce uvedl, že mu nebyl přečten a přeložen celý protokol o výsledku po jeho skončení a že mu byl protokol překládán pouze útržkovitě a nesouvisle.

Žalobce měl za to, že právě v důsledku toho, že se nemohl poradit s právním zástupcem, vypovídal při prvním a druhém výsledku rozdílně, avšak bez zlého úmyslu a v důsledku své klamně představy o tom, co je a není podstatné. Žalobce se domníval, že bylo podstatným způsobem porušeno jeho právo na právní pomoc. Pokud by měl žalobce možnost poradit se s právním zástupcem, určitě by vysvětlil i to, proč se vykazoval padělaným dokladem, proč až u svého dalšího výsledku uvedl okolnosti vedoucí k jeho obavě ohledně nebezpečí, které mu hrozí na Ukrajině, a uvedl by i další konkrétní údaje o tomto hrozícím nebezpečí.

Žalobce se dále domníval, že právě v důsledku toho, že se nemohl poradit s právním zástupcem, byly jeho údaje o všech okolnostech nekompletní. Proto pak patrně nebyl správním orgánem zjištěn skutečný stav věci, což mělo ve svém důsledku (v neprospěch žalobce) vliv na obsah napadeného rozhodnutí.

Jako důkaz na podporu svých tvrzení žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce navrhl, aby si soud vyžádal vyjádření policistů vyslyšajících žalobce ohledně poučení týkajícího se umožnění právní pomoci žalobci. V důsledku uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** setrval na správnosti a zákonnosti jím vydaného rozhodnutí a měl za to, že žaloba neprokázala jeho nezákonnost nebo nesprávnost. Z obsahu žaloby bylo podle žalovaného zřejmé, že žalobce svou jedinou žalobní výtku (že se nemohl poradit před svým výsledkem s právním zástupcem) uplatnil ve vztahu k jinému řízení, které s ním bylo vedeno po jeho zadržení Policií ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), nikoli však ve vztahu k řízení, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přestože ani řízení, v němž žalobce namítá vady, nebylo v žalobě konkrétněji označeno, lze toto dovodit z textu žaloby, v němž žalobce hovoří o svém „výslechu“ a „vyslýchajících“, a v žalobě navrženého důkazu – „vyjádření policistů vyslýchajících žalobce“. Proti rozhodnutí správního orgánu, jež žalobce označil jako napadené, však žádná žalobní výtky nesměřovala, přičemž žalobce zároveň ani nenamítal žádnou vadu správního řízení, které vydání rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců předcházelo, a nakonec ani nijak nebrojil proti samotnému zajištění na základě tohoto rozhodnutí.

Žalovaný konstatoval, že se tak jen stěží může jakkoli vyjádřit k podané žalobě, pokud v ní žalobce vůbec ani netvrdí nezákonnost či jakékoli konkrétní pochybení, jehož se měl správní orgán vydáním v žalobě označeného správního rozhodnutí dopustit. Podanou žalobu považoval žalovaný z výše uvedených důvodů za zcela neprojednatelnou a jako taková by měla být soudem odmítnuta, neboť z ní nelze seznat, co z napadeného rozhodnutí by mělo být otázkou soudního přezkumu. Žalobce v žalobě ani jejím doplnění neuvedl, v čem spatřuje nezákonnost a vadnost žalobou označeného rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že žaloba neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí, navrhl žalovaný, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl, pokud řízení nezastaví v souladu s ustanovením § 33 písm. b) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*).

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhl nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Soud ze **správního spisu** zjistil následující skutečnosti: Žalobci bylo dne 25.9.2017 rozhodnutím čj. KRPA-346483-16/ČJ-2017-000022 uloženo správní vyhoštění poté, co se

dne 24.9.2017 policejní hlídce prokázal padělaným průkazem Rumunska znějícím na jinou totožnost a bylo zjištěno, že nedisponuje žádným platným pobytovým oprávněním ani cestovním dokladem. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 25.9.2017 vyslechnut, přičemž popsal svoji cestu do ČR a dosavadní několikaměsíční pobyt zde, vypověděl, že svůj cestovní doklad ztratil ještě na Ukrajině a padělaným se prokazoval právě z důvodu ztráty. Padělaný doklad si obstaral na Ukrajině v Mukačevu od neznámého muže, přičemž si byl vědom, že se jedná o padělek. V ČR ani neměl žádné pobytové oprávnění, ačkoliv si byl vědom, že musí disponovat cestovním dokladem a vízem. Kromě jiného dále sdělil, že na Ukrajině mu nehrozí žádné nebezpečí, nic mu nebrání ve vycestování a vycestuje dobrovolně. Žalobce se téhož dne, tj. 25.9.2017, vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 26.9.2017, čj. KRPA-346483-21/ČJ-2017-000022, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. I v tomto rozhodnutí vycházel policejní orgán z výsledku provedeného dne 25.9.2017. Dne 30.9.2017 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že nemůže odjet na Ukrajinu, neboť jakmile přijede, hledají ho tam bandité, kteří řekli, že mu vyloupnou oči a vytrhnou jazyk, anebo ho zabijí. Žalobce v žádosti požádal o pomoc, protože neví, co má dělat, a velmi se bojí jet na Ukrajinu. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3.10.2017 byl žalobce přezajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když žalovaný shledal, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu účelově, pouze proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění, ačkoliv měl možnost podat žádost dříve, a uložení některého ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo dostačující.

Soud byl nucen přisvědčit žalovanému v tom, že žalobní námitky obsažené v doplnění žaloby se ve vysoké míře mýlí s předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím o zajištění podle zákona o azylu. Žalovaným bylo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky. Žalobce byl zajištěn taktéž v režimu zákona o pobytu cizinců, kdy rozhodujícím správním orgánem byl policejní orgán. Právě příslušníci Policie ČR také žalobce vyslýchali, zatímco v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce dosud „vyslechnut“ nebyl – součástí správního spisu není protokol o pohovoru k žádosti ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o azylu a žádný takový pohovor nebyl ani podkladem pro vydání nyní napadaného správního rozhodnutí.

Je třeba setrvat na tom, že rozhodnutí o zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců a v režimu zákona o azylu jsou dvěma samostatnými rozhodnutími, přičemž obě jsou způsobilá soudního přezkumu (srov. ustanovení § 171 zákona o pobytu cizinců *a contrario* a ustanovení § 46a odst. 7 zákona o azylu). Procesní pochybení stran nedostatku právní pomoci a průběhu výsledku, jež žalobce prostřednictvím svého zástupce správnímu orgánu vytýkal, by mohla být soudem přezkoumána jediné tehdy, jestliže by byla namítána v rámci řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí, které z řízení stíženého tvrzenou vadou přímo vzešlo, tj. proti rozhodnutí čj. KRPA-346483-21/ČJ-2017-000022. Toto rozhodnutí však není předmětem přezkumu ve věci pod sp. zn. 17A 135/2017.

Relevantní tak zůstala toliko námitka nezjištění skutečného stavu věci. Soud zjistil, že žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí shrnul skutková zjištění, jež si opatřil z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR (tyto se vztahovaly k zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců a k důvodům tohoto zajištění; podkladem napadeného rozhodnutí

byla i vyjádření žalobce do protokolu dne 25.9.2017) a z podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a důvodů v ní uvedených. Z těchto skutkových zjištění žalovaný nadále vycházel. K zodpovězení otázky, zda žalovaný zjistil skutkový stav věci takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, byl pro zdejší soud návodný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2014, čj. 3Azs 24/2013-42, kde byly vysloveny mj. následující závěry: „*Nejvyšší správní soud v postupu, kdy žalovaný využil informace o stěžovateli z předchozích řízení, neshledal pochybení. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c), lze dovodit, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“ Ačkoliv se v dané věci jednalo o jiný důvod zajištění, obecné závěry o požadavcích na zjišťování skutkového stavu lze dozajista převzít i pro nyní projednávaný případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2017, čj. 1Azs 328/2016-28, bod 22).

Soud shledal, že žalovaný dostal výše uvedeným požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem. Ze shromážděných podkladů bylo zřejmé žalobcovo předchozí jednání, byl zjištěn jeho delší dobu trvající nelegální pobyt, správní orgán měl k dispozici tvrzení žalobce jak z řízení před policejním orgánem, tak z podané azylové žádosti. V žalobě nebyla uvedena jakákoli konkrétní tvrzení, jež by byla s to takto postavený základ rozhodování zpochybnit a učiněné skutkové závěry vyvrátit. Soud taktéž na základě spisového materiálu, který mu byl postoupen, neshledal, že by žalobci byly kladeny překážky znemožňující uvedení veškerých skutečností, které by považoval za relevantní.

Vzhledem k tomu, že žalobcův důkazní návrh se týkal té části žaloby, která se neshodovala s nynějším předmětem řízení, soud nevyžádal vyjádření vyslýchajících policistů, neboť by tento důkaz byl naprosto nadbytečný.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 31.10.2017, čj. 17A 135/2017-15, byl zástupcem ustanoven JUDr. Rudolf Postl, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Jmenovaný advokát specifikoval požadovanou odměnu a náhradu hotových výdajů v podání ze dne 16.11.2017. Soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování, která sestává z následujících položek: 1) odměna za dva úkony

právní služby v plné výši, kterými se rozumí první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění žaloby ze dne 15.11.2017, tj. podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „advokátní tarif“*), celkem 6.200,- Kč; 2) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu 300,- Kč/úkon, celkem 600,- Kč; 3) náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Renault Megane, reg. zn. ..., z Podbořan do Balkové a zpět dne 15.11.2017, kdy ustanovený zástupce navštívil žalobce – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákoník práce“*), činí 183,30 Kč (tj. 47 km x 3,90 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 100,66 Kč (tj. 7,26 l/100km x 29,50 Kč/l x 0,47), tj. zaokrouhleno celkem 284,- Kč; 4) náhrada za promeškaný čas strávený cestou za klientem a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce 2 půlhodin činí celkem 200,- Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **7.284,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 8. prosince 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně